

बाघा नावाचे वाघाचे पिल्लू

सुपुर्णा सिन्हा

मराठी अनुवाद : अतुल परांजपे

प्रस्तावना

लहान मुलांना प्राणी फ़र आवडतात. मुले नेहमीच्या, आजूबाजूला वावरणाऱ्या प्राण्यांनी पाहून प्रभावित होतात. पकडापकडी खेळणाऱ्या खारी, स्वतःचा नट्टापट्टा करणारी मनीमाऊ, रांगेत चालणाऱ्या मुंग्या अगदी रस्त्यावरचे कुत्रे देखील मुलांचे लक्ष वेधून घेतात. पण फ़रसे न दिसणारे किंवा केवळ प्राणी संग्रहालयातच असणारे प्राणी देखील मुलांच्या कुत्सुहलाचे विषय असतात. जसे डरकळी फ़ेडणारे वाघ, मोड्डाले हत्ती, जंगलचा रूबाबदार राजा सिंह.

मुलांच्या अद्भुत कल्पनिक विश्वात हिरव्यागार हिरवळीचे रूपांतर घनदाट अरण्यात होते, तर घरेलु मांजर भयंकर वाघ बनते.

हया गोष्टीमधली छोटी मुलगी एक मांजरीला बघते. तिच्या स्वप्नात मात्र तिला ती एक आडदांड वाघिणीसारखी दिसते. जेव्हा ही वाघिणी, बाघिणी, डरकळी फ़ेडते, तेव्हा जंगलातील इतर प्राणी जीव वाचवण्यासाठी सैरावैरा पळत सुटतात. प्राण्यांना निसर्गामधे स्वतःला सामावून घेऊन जीव वाचवण्याच्या विविध क्लुप्त्या माहीत असतात. संकट टळेपर्यंत ते तसेच दबा धरून बसतात.

जंगलातले प्राणी बाघा नावाच्या त्या वाघिणीच्या छोट्या पिल्लाला मात्र मुळीच घाबरत नाहीत. त्यामुळे बाघा फ़र निराश होतो. सगळ्याच लहानांना मोठ्यांची नक्कल करायला आवडते. बाघासुध्दा आईची अशीच अयशस्वी नक्कल करतो. त्याच्या या नकली डरकळीला मयुर, हनुमान आणि त्याचे वानर मित्र, मृग, केणीसुध्दा घाबरत नाहीत. बिचारा बाघा! पण शेवटी जेव्हा बाघा कळू नावाच्या छोट्याशा खारीला घाबरवण्यात यशस्वी होतो, तेव्हा खूष होऊन ही बातमी आपल्या आईला सांगायला जातो.

हया गोष्टीतून आपण कसे प्राणीमात्रांशी सुसंगत जीवन जगतो हे मुलांना समजेल. छोटे नेहमी असुरक्षीत असतात आणि त्यांची आई त्यांचे रक्षण करते. पिल्ले मोठ्यांचे अनुकरण करत करत मोठी होतात. छोट्यांचे हे अनुकरण करणे त्यांच्या स्वतःच्या पायावर उभे रहाण्याच्या आणि जगामधे स्वतःचे योग्य स्थान मिळविण्याच्या वाटचालीतला महत्त्वाचा टप्पा असतो. बाघा मोठा होईल तेव्हा त्याचीही डरकळी जंगलात दुमदुमेल आणि सर्व प्राण्यांचा थरकाप उडेल. आणि जेव्हा रोशनी मोठी होईल. . . . आपण बघूच काय ते.

हे पुस्तक लहान थोर सगळ्यांसाठीच आहे. लहान मुले नुसती चित्रे बघत पाने चाळतील. मोठे अभिनयासह त्यांना गोष्ट वाचून दाखवतील. एखादे वेळेला लहानगे आपलीच गोष्ट बनवतील. मोठी मुले चित्रे आणि कथानक दोघांचाही आस्वाद घेऊ शकतील.

मी श्री.अरविंद गुप्ता, पुलक बिश्वास आणि विशाखा चांचणी यांची त्यांनी दिलेल्या प्रोत्साहन आणि मार्गदर्शनाबद्दल फ़र आभारी आहे.

मी माझे पती जोसेफ सॅम्युअल यांनी दिलेल्या सातत्यपूर्ण पाठिंब्याबद्दल त्यांची ऋणी आहे.

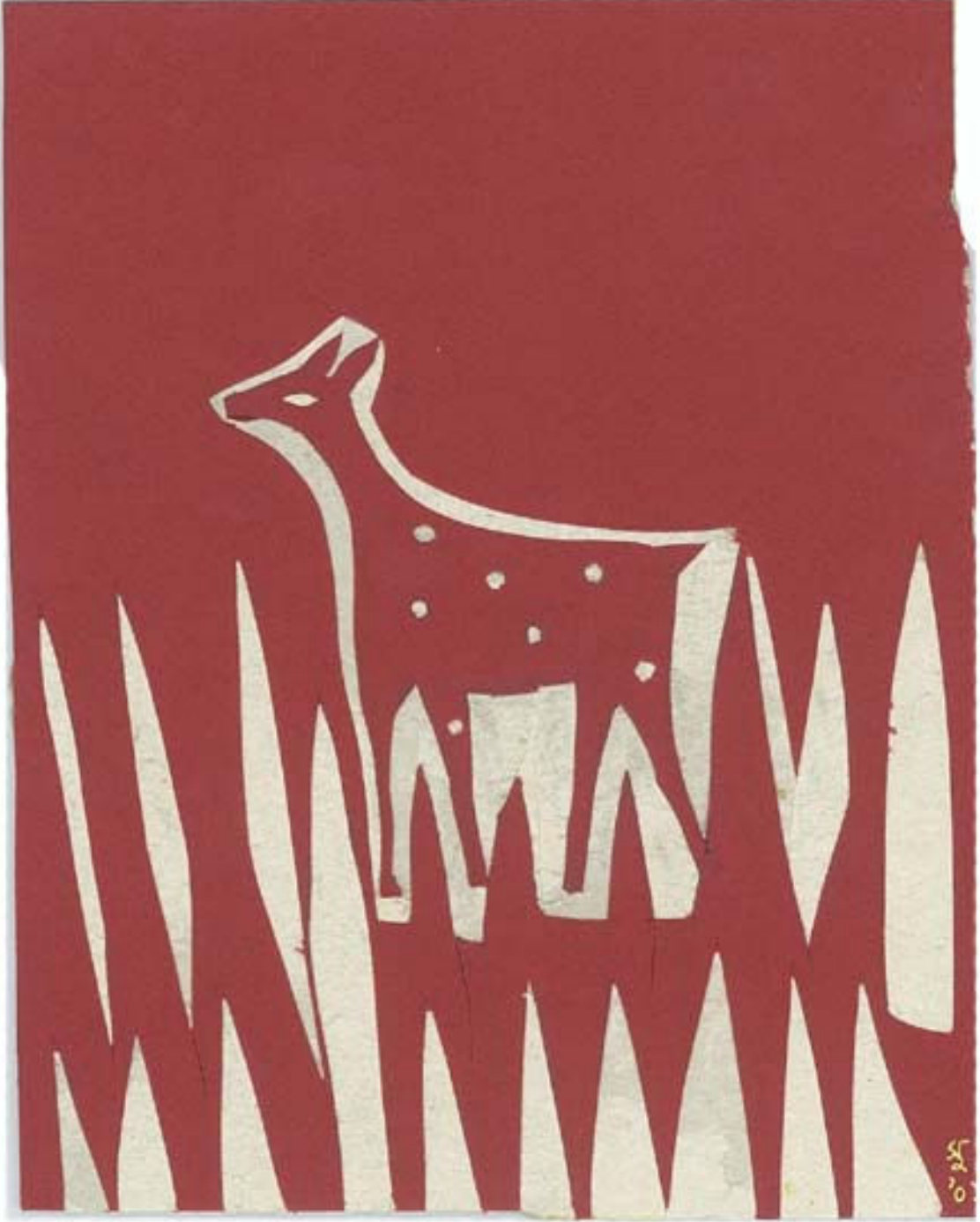

एकदिवस आई, बाबा आणि रोशनी त्यांच्या घराच्या खिडकीतून आपल्या हिरव्यागार बागेकडे पहात होते. तेवढ्यात बाबांना एक मांजर हळूच बागेत शिरताना दिसले.

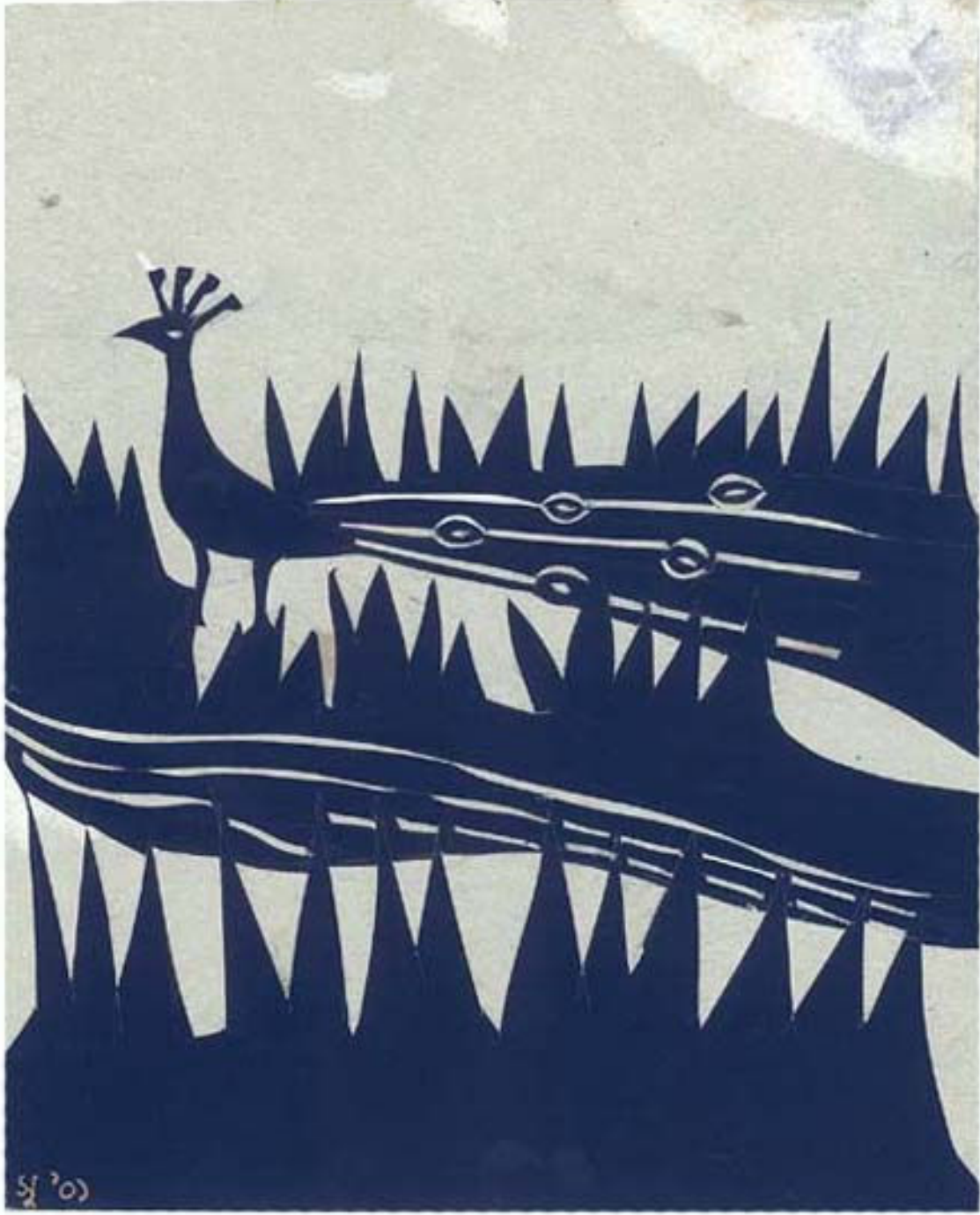
बाबा आणि आई आपापल्या कमाला निघून गेले. रोशनी मात्र मनीमाऊला न्याहाळत तिथेच बसून राहिली. ती एक सोनेरी चमकदार केंसांची आणि वाघासारखे पट्टे असलेली गोंडस मांजर होती.

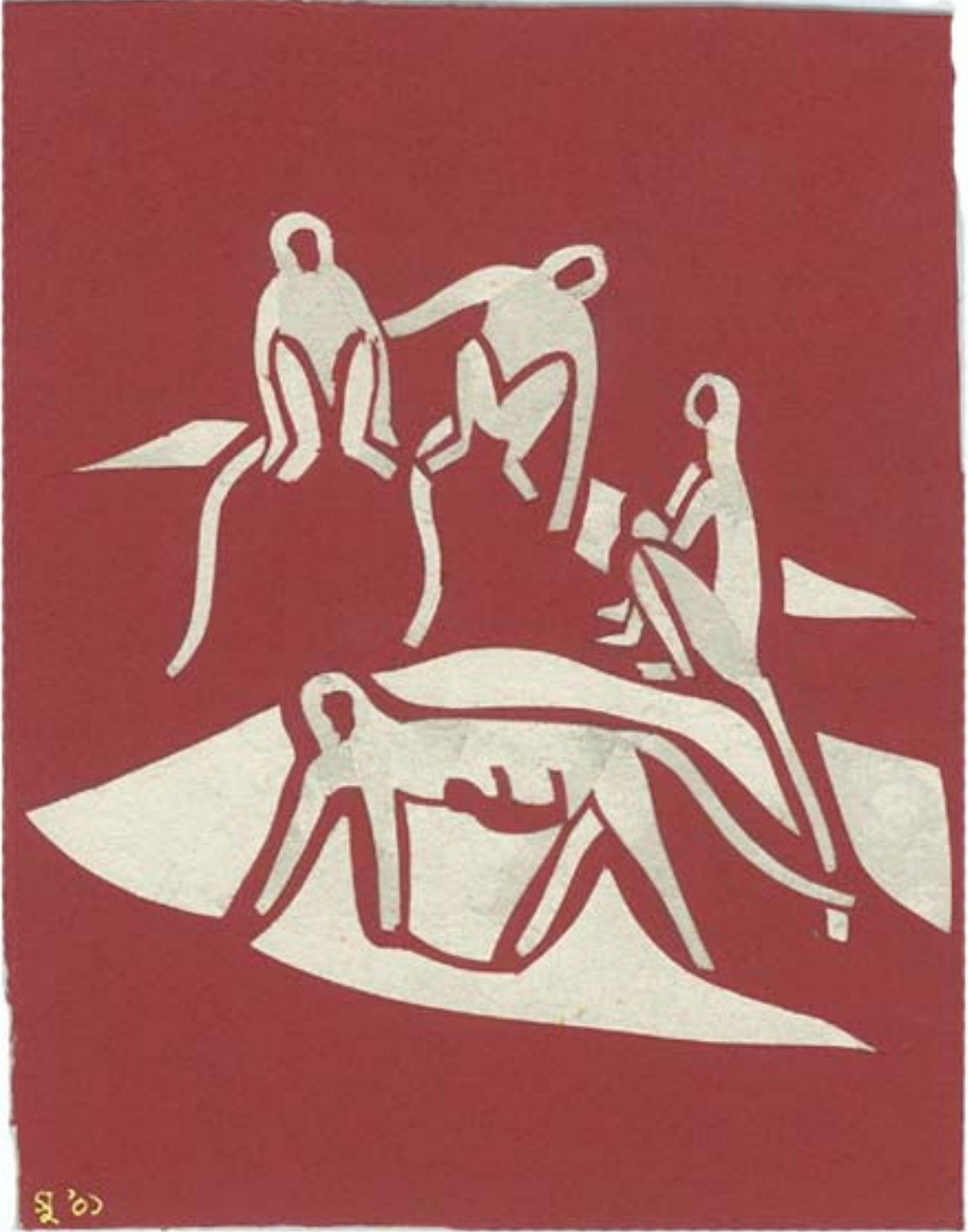
दुपारच्या उन्हाच्या झळांनी रोशनीला पेंग येऊ लागली.
तिला घनदाट जंगलात बसलेली एक मोठी, सोनेरी रंगाची, काळेभोर पट्टे असलेली
वाघीण दिसली. तिचं नाव बाघिनी.
बाघिनीने एक जोरदार डरकाळी फेडली आणि जंगलातल्या सर्व प्राण्यांची भितीने
एकच धांदल उडाली.

मृग हरीण सोनेरी तांबुस वाळलेल्या गवतात लपून बसले.

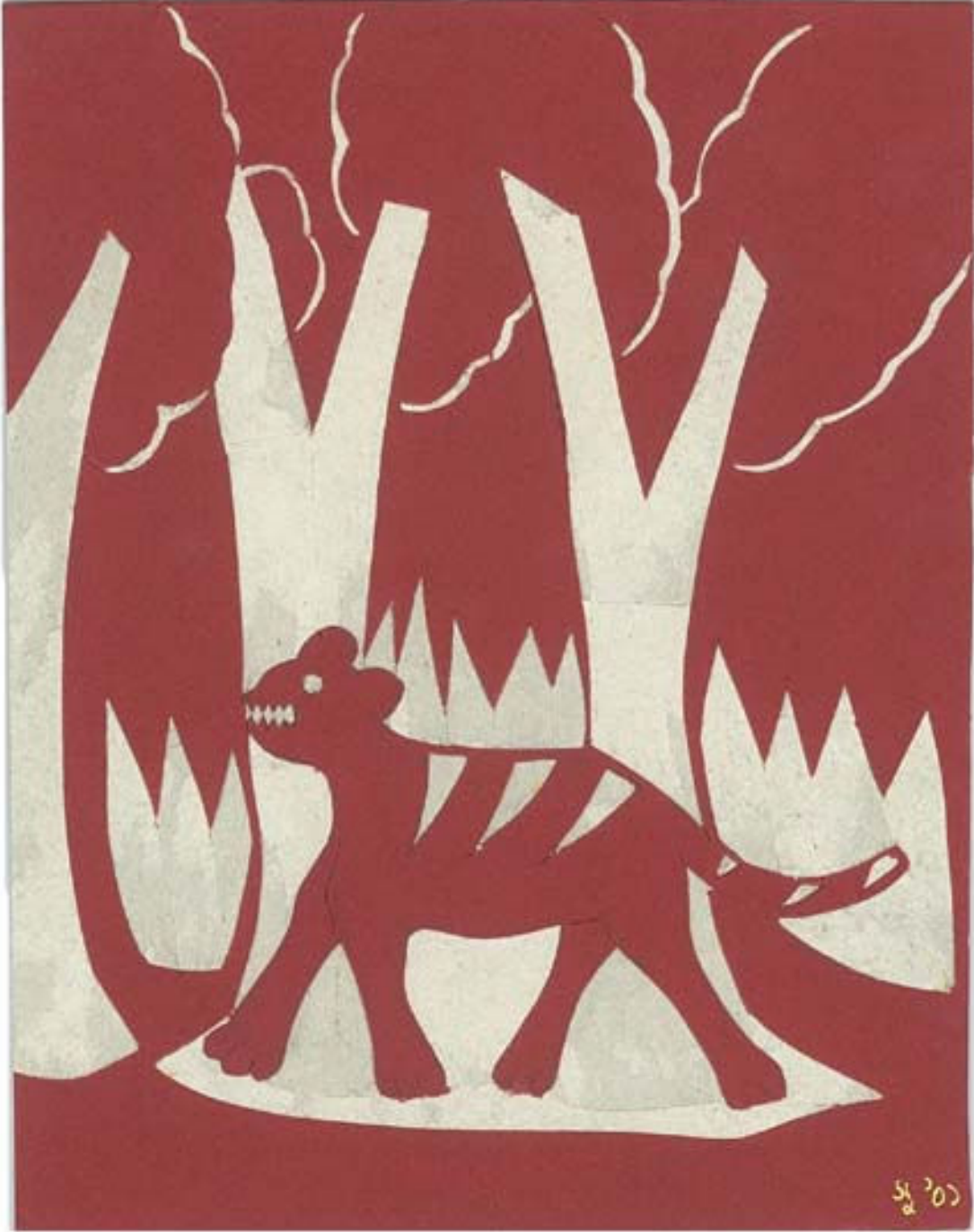
मयुर मोर नदीकिनारच्या गर्द हिरव्या गवतात दडला.

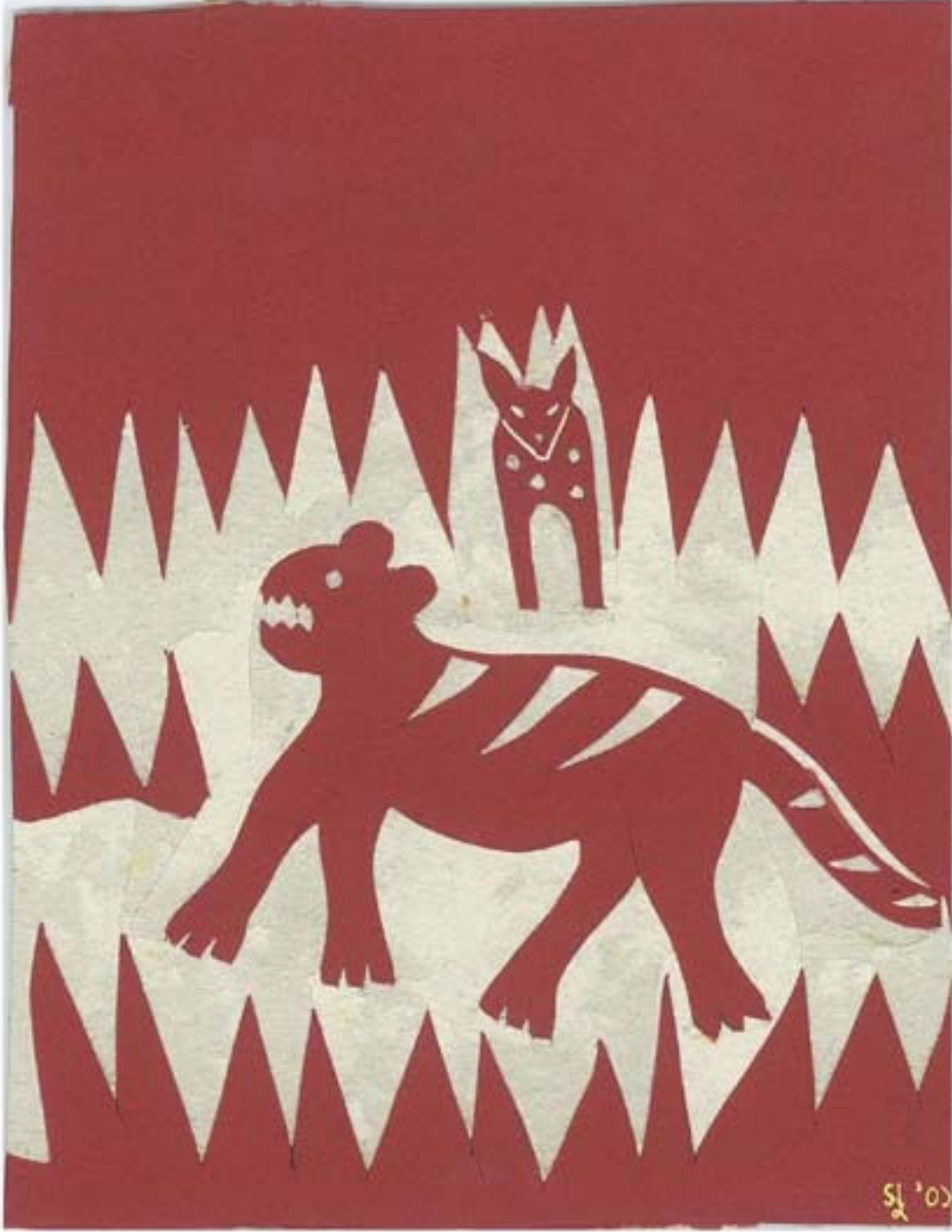
हनुमान माकड आणि त्याच्या मित्रांनी आपला खेळ थांबवला आणि आपल्या छोट्या पिलांना पोटाशी धरून नदीकिनारी लपले.

बाघिनी एका झाडाखाली दुपारची डुलकी काढण्यासाठी मस्त पहुडली. तिच्या बछडयाला, बाघाला आपल्या आईबद्दल फ़र आदर होता. आईच्या एका डरकाळीने जंगलच्या प्राण्यांची उडणारी धांदल त्याने पाहिली होती. त्यालासुध्दा हे करून बाघण्याची उत्सुकता होती, पण बाघिनी काही त्याला तसे करू देत नव्हती.

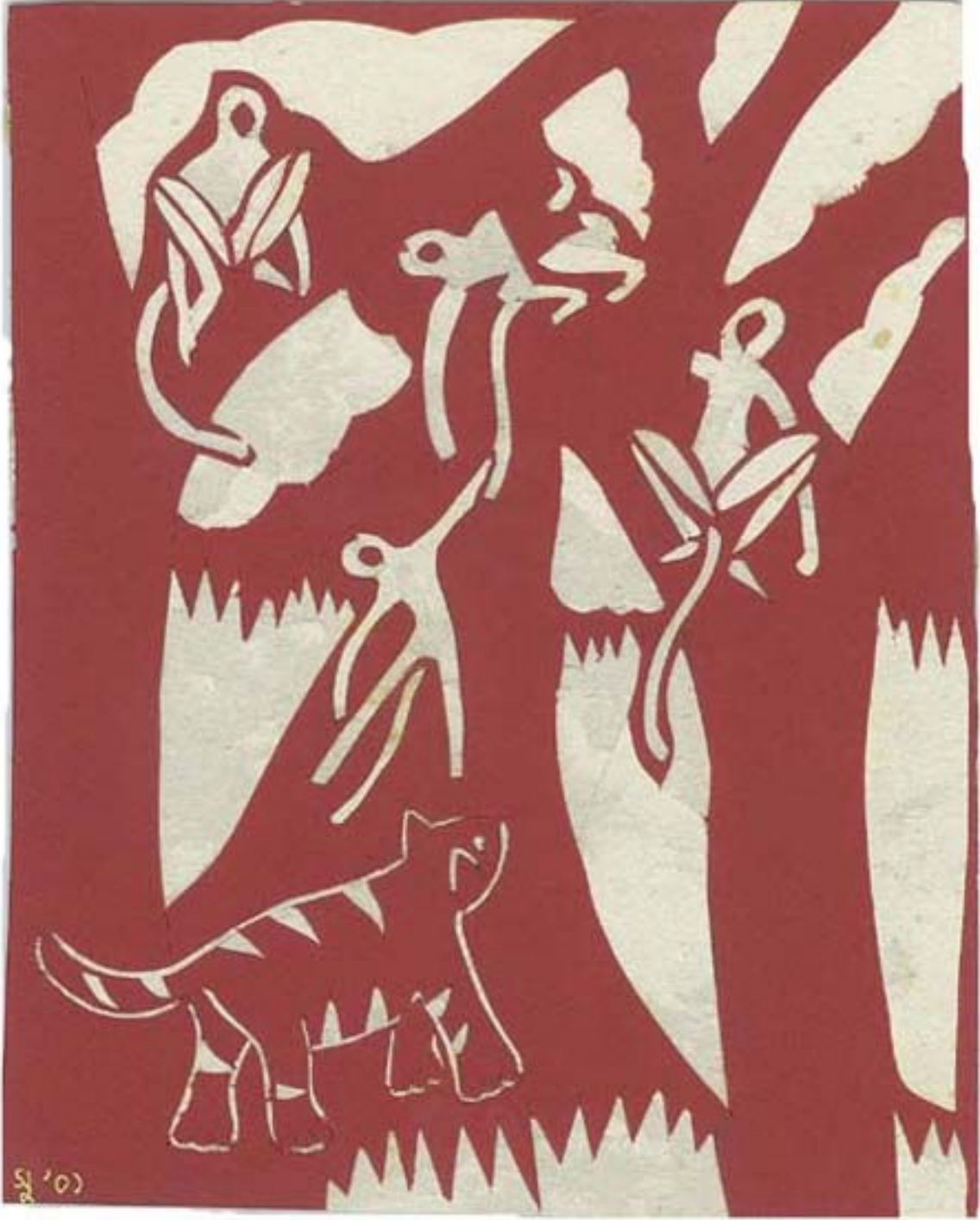
आई झोपली असताना बाघा आवाज न करता हळूच कोण्या जनावराला घाबरवून बघायला तिथून निसटला.

पण जसा बाघा जंगलातून चालू लागला तसे मृग हरीण उंच वाळलेल्या गवतातून बाहेर पडले.

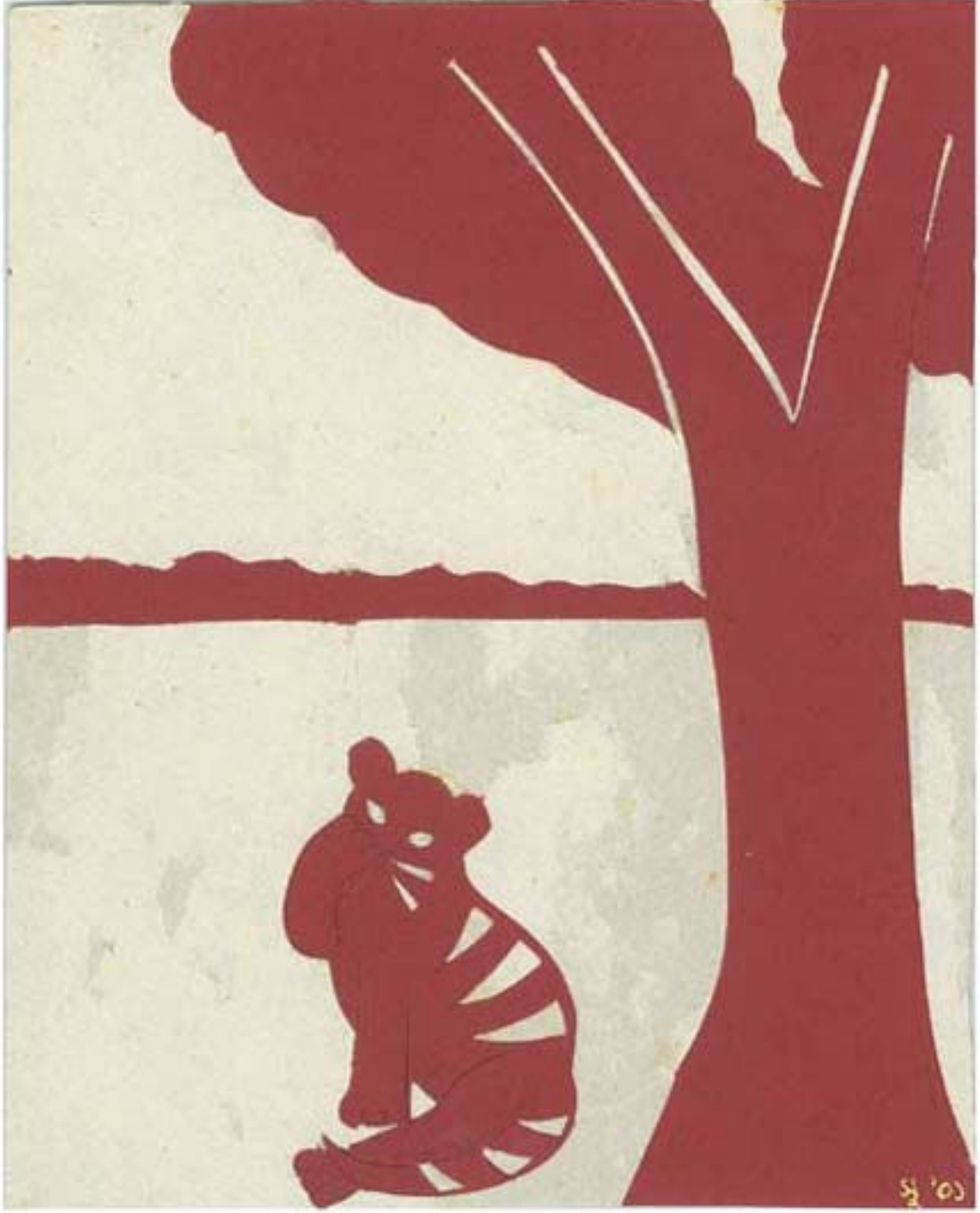

मयुर मोर नदी किनारी आनंदाने थुईथुई नाचु लागला.

हनुमान आणि त्याचे मित्र पुर्वी प्रमाणे खेळू लागले, झाडांवर झोके घेऊ लागले.

कोणी जरासुद्धा घाबरले नाही.

बाघाला फर वाईट वाटले. तो झाडाखाली बसून रडू लागला.

तेवढ्यात जवळच्या झाडावरून एक शेंग खाली पडली आणि कुल्लू खार ती शेंग उचलायला सरसावली. जसे कुल्लूने बाघाला बघितले, तसे तो घाबरला, आणि शेंगेबद्दल पार विसरूनच गेला.

कुल्लू पटकन् वळला आणि त्याने झाडावर धुम ठोकली.

बाघाला खूप खूप आनंद झाला. आपण खारीला घाबरवल्याची बातमी आईला सांगायला तो पळालाच.

रोशनी डोळे चोळत जागी झाली. झोपाळलेल्या डोळ्यांनी तिला एक मांजर तिच्या बागेतल्या एका मोठ्या झाडाखाली बसलेले दिसले.

समाप्त